

Zeitschrift: Appenzeller Kalender
Band: 295 (2016)

Artikel: Herbstspaziergang
Autor: Glunk, Anita
DOI: <https://doi.org/10.5169/seals-583144>

Nutzungsbedingungen

Die ETH-Bibliothek ist die Anbieterin der digitalisierten Zeitschriften. Sie besitzt keine Urheberrechte an den Zeitschriften und ist nicht verantwortlich für deren Inhalte. Die Rechte liegen in der Regel bei den Herausgebern beziehungsweise den externen Rechteinhabern. [Siehe Rechtliche Hinweise.](#)

Conditions d'utilisation

L'ETH Library est le fournisseur des revues numérisées. Elle ne détient aucun droit d'auteur sur les revues et n'est pas responsable de leur contenu. En règle générale, les droits sont détenus par les éditeurs ou les détenteurs de droits externes. [Voir Informations légales.](#)

Terms of use

The ETH Library is the provider of the digitised journals. It does not own any copyrights to the journals and is not responsible for their content. The rights usually lie with the publishers or the external rights holders. [See Legal notice.](#)

Download PDF: 04.04.2025

ETH-Bibliothek Zürich, E-Periodica, <https://www.e-periodica.ch>

gsäät: «So, ond etz tönd Ehr dehääm föf Vaterunser bete, ond Eue Fuess höchlagere. Ond i vier Woche schpringet Ehr wieder omme we n e jungs Rehli.»

Er häässi Kurt ond er sei doch etz froh om die guet Verarztig, het de Verofallt gsüüfzet, ond denn em Sepp zom Dank e Zwänzgerntli ane gschtreckt. De Sepp het zerscht d Hend verworfe, aber erber bald drofabe gmännt, jo wens halt unbedingt möss se, denn nemm ers etz halt. Er sei im Fall de Böscheli Sepp ond er wünsch ehm ganz e gueti Besserig.

Öppè noch eme Monet hets bim Böscheliplatz zue Bsuech ge. Em Sepp sin ehemolige Patient, de Kurt, isch deher zschpaziere cho. «Grüezi Sepp. I bring der do no Chundschaft», het de Kurt gsäät ond em Sepp sini Begleitig vorgschteilt. «Da isch d Esther. Sie liidet amene unerklärleche Roggeweh. Ond will dini Behandlig bi mer ase guet agschlage het, ha n i tenkt, du wössstischt

för d Esther villedt au näbes, wo helft.» De Sepp het dere junge Frau tüüf i d Auge glueget ond denn diagnoschtiziert, er wör määne, dass da e hartnäckigi Veschpannig sei.

Denn het er de Esther s Gnick mit ere Portio Charesalbi igschmiert ond drei Mol drof gschpeuzt. Sie söll denn dehääm no föf Vaterunser bete, het er grote ond denn nochdenklech gmännt, wichtig för e n optimali Wirkig vo sinnere Medizin wärid halt etz ebe no die schpezielle Bewegige.

Wo de Kurt gfröget het, wa dass denn da för schpezielli Bewegige wärid, het em de Sepp zor Antwort geh: «Jo, vor allem böcke, lopfe, träge ond de Berg ablaufe.» Er het of die fertige Böscheli zääget ond gsäät, wenn d Esther die wör zom Schtrössli abe träge, wär da die ideal Therapie.

D Esther het drofabe e chli s Muul vezoge, aber wo si ghört het, we de Kurt die medizinische

Fähigkeite vom Sepp grüehmt het, het sie halt denn ebe agfange mit dere Therapie.

Sie föhl sech etz ehner e chli lockerer als vorher, het d Esther feschtgschtellt, wo sie s letscht Mol de Hang uf z chrüche cho isch. Wo sie gfröget het, wa dass ehm scholdig sei, het ehre de Sepp erchlärt, die Behandlig sei natürlech scho e chli aschpruchsvoller gse als em Kurt sin veschtuchte Fuess, aber sie söll ehm äfach ge, wa si recht tüechi.

De Kurt ond d Esther hend em Sepp denn nomol för alls tanket ond si mit eme herzleche Handschlag verabschiedet. «Törid oscheniert wieder vebicho, wenn wieder näbes e Liide wör uftauche», het ehre de Sepp no noergruefe, wos d Wes abglaufe sönd. Ond denn het er die hondert Schtutz vo de Esther in Hosesack iegschoppet ond debi tenkt, sei halt scho e wunderbars Gschenk vom Himmel, wemmer e so e heilerischi Begobig hei.

Herbschtschpaziergang

ANITA GLUNK

Sie gäng no echli a die frisch Loft, het d Sophie tenkt. Me chönn denn nie wösse. Zmols schläg s Wetter om, ond denn seis vebi mit de schpotherbschtleche Sonn. Noch em Kalender wärs Zit gse för de Wenter, aber de het de Natur no e Gnadefrischt ge. Mo zerscht no-

mol recht cho go lofte, isch de Sophie dör de Chopf, wo sie gseh het, wevel farbiges Laub no a de Bömm ghanget ischt. Sie het d Nase in Föh ieghebet ond debi gschtudiert, öb mer ächt de Schnee scho schmecki.

Söss ischt ämel all de Bärl,

ehren alte Hond, mitcho, wenn d Sophie go schpaziere ischt. Aber a dem Morge het er gär fescht Müeh gha mit Ufschtoh. Er söll no no echli ruebe, het sie zo n ehm gsäät gha, wo sie gange ischt. Sie sei jo bald wieder zrock.

Die beide sönd scho lang echli



Gotsch Wasser im Gesicht gha. «Wart no», het ehm d Sophie omme ge. Ond we de Blitz isch ehm bis is Seeli ie noergschprunge. Etz sönd die zwää ommegjockt ond hend enand agschprötzt ond dezue e Gigelete gha, dass gad e Freud gse ischt. «Gell, eso mössts all Tag se», het de Hans glachet, ond denn ischt er langsam of eme farbige Blatt devo gfloge.

Ganz fii hets en Huch öbers Seeli trebe: «Sophie, moscht hää cho, isch Zit.» D Sophie het a s ander Ufer anegluet, ond zwüschet de Tanne de Vater ond d Mueter gseh winke. De Hans isch mit nasse Hoor nebet dra gschtande, ond de Bärlis ischt ehm vor de Füess zue ghocket.

«Mer wartid of di», hets vom Wäldli her tönt. Etz ischt de Sophie en ardlegi Wermi, zerscht über de Chopf ond denn no dis no über de ganz Körper kroche. Langsam isch sie ufgschtande ond het gruefe: «Jo, i chomm jo gad.» Ond denn het sie en tüüfe Schnuf tue ond ischt mit eme ganz grade Rogge im funkelnde Sonneliecht in Wald öber gange.

No i de Nacht isch de Föh zämegheit, ond am nörschte Morge isch bim Seeli hönne alls mit eme wiisse Flum überzoge gse. No of em Bänkli hets am sebe Tag ond nochher au weret em ganze Wenter nie Schnee gha.

Anita Glunk, geboren 1959, lebt in Gais. Seit 2013 verfasst die Tierliebhaberin und begeisterte Hobby-Turnierreiterin Geschichten in Gaiser Dialekt. Im Frühling 2016 erscheint ein Band mit Mundartgeschichten im Appenzeller Verlag. www.anitaglunk.ch

nebetosse, i de Nöchi vom Seeli, dehäm gse. Sei scho recht eso, het d Sophie emol zor Antwort ge, wo sie näbet of die ablege Geged agschproche het. Sie passi jo sowieso nüd is Dorf före.

D Sophie het e Boggeli gha. Da chäm vom Böcke, hend d Lüüt vezellt. Weleweg seiid ehri Chnäü au kabutt. Schliesslech gängid sövel Jahr botze ond chrampe nüd schpurlos a näbetem vebi. E Schaffigi sei sie jo allewil gse, aber söss hei mer bi ehre nie eso recht gwösst, wo de Loft döregäng. Aber da hei jo mösse eso use cho, bi dem Elterehus. De Vater sei halt au gär en vesoffne Cheib gse ond fascht Tag ond Nacht i de Wertshüser ghocket. Ond bi de Mueter hei mer nüd emol recht gmerkt, wa sie enard täü. Me hei sie no allpott gseh of de Zog go.

Wo d Sophie bim Seeli gse ischt, het sie mösse echli of de Bank ane setze ond schnuufe. Sie het zueglueget, we d Bletter of

ehrem Weg an Bode n abe e loschtigs Tänzli ufgfühert hend. «Frühner sömmer do ämel mitenand go bade, gell Vater», het sie gmurmet. Drofabe het de Loft gflüschteret: «Jo, ond do han i minnere Chranket noergsinnet. Ond do ane bi n i, wo mer de Tokter prichtet het, gäng denn nomme lang mit mer.» «I ha halt ämel nüd chöne mitcho», hets leslig vo de Bömm her gchede. «I ha mösse i d Schtadt.» D Sophie het glächlet. «Jo Muetter, bisch nüd viel omme gse. Aber ohni s Geld, wot du hää brocht hescht, wärs ebe nüd gange.»

D Sophie het d Auge zuetue ond die warme Sonneschtrahle of ehrem Gesicht gnosse. Ischt ehre zmols ganz liecht worde. Nüd emol meh d Chnäü hend ehre weh tue.

«Sophie, chonsch mit go bade?», het sie ehren Brüeder, de Hans, vo wiitem ghört rüefe. «Chomm schnell. Chomm, isch ganz warm.» Ond scho het sie en